

[Stensballe.]

vise sig, at de har det bedre, end de har haft det tidligere. Derfor kan vi ikke mene, at det af Hensyn til Bykommunerne skulde være nødvendigt nu at gaa til en Ændring eller rettere sagt en Udbygning af den sociale Lovgivning, selv om denne Udbygning har en midlertidig Karakter.

A. Johansen: Venstres ærede Ordfører begyndte sin Tale med at udtale, at de Millionbeløb, det drejede sig om her, var saa smaa, at det ikke var noget at tale om i Forbindelse med Kommunerne. Det Spørgsmaal kommer vi egentlig meget let ud over, og jeg skal gerne yde det ærede Medlem min varmeste Bistand under en eventuel Udvalgsforhandling til at faa sat Millionerne op. Jeg kan forsikre ham, at fra Arbejdsløshedskasserne og deres Medlemmer vil det ikke møde den allerringeste Protest. Jeg erkender, at det Forslag, der foreligger her, har faaet Tilslutning fra Repræsentanter for Arbejdsløshedskasserne, men kun under den Forudsætning, at man ved at opstille saa smaa Krav havde Mulighed for at faa dem gennemført. Hvis nu en af Hindringerne er den, at Kravene er for smaa, ja, saa erkender jeg, at dette er et Fejlsyn, og jeg for mit Vedkommende skal gerne være med til at rette det.

Det ærede Medlem mente, at hvis der skulde være Tale om Formuer som de af Socialministeren nævnte paa indtil 200 Kr. pr. Medlem som passende Reservefond i Arbejdsløshedskasserne, burde det have været fastslaaet i Loven. Det har ikke været nødvendigt. Den rene, klare Praksis har for længst bevist, at hvis vi skal nærme os Sikkerhed, er 200 Kr. ikke nok, saa maa vi i hvert Fald for adskillige Kassers Vedkommende højere op. Det gennemsnitlige Formuebeløb i Øjeblikket er for den ordinære Forsikrings Vedkommende 72 Kr. pr. Medlem. De 25 Mill. Kr.'s Statstilskud, der er kommet til at spille ind, skal jeg ikke omtale nærmere, for de spiller i Virkeligheden ingen Rolle i den Forbindelse. De er brugt, inden vi naar til det næste Statstilskud, ja, inden vi naar blot derhenimod. Men de 75 Kr. pr. Medlem svarer nøjagtigt til Halvdelen af, hvad vi i den Kasse, jeg staar nærmest, gentagne Gange har været oppe paa, og som vi i Løbet af halvandet Aar har været i Stand til at formøble alene til ordinær Understøttelse, saa at vi har været nede paa Nulpunktet og derunder. Tre Gange, nemlig i 1922, 1926 og nu sidst i Begyndelsen af 1930'erne, har vi været nede paa Nulpunktet, hver Gang

begyndende med en Formue, der har været over 150 Kr. pr. Medlem. Jeg føler mig derfor i bedste Overensstemmelse med Arbejdsdirektøren, naar han siger — og ogsaa gennemtvinger —, at Kassernes Formue skal sættes højere op. Jeg har blot aldrig rigtig kunnet forstaa, at saasnart der bliver Tale om en blot nogenlunde stor Formue som Reservefond i Arbejdsløshedskasserne, vækker det straks Bevægelse paa Rigsdagen, og man mener, at der er noget at hænge sig i. Jeg har aldrig set, at man har angrebet Brandforsikringsselskaber, Livsforsikringsselskaber, Ulykkesforsikringsselskaber eller andre Forsikringsselskaber, fordi de har opsamlet vældige Kapitaler til Dækning af deres Risici. Hvorfor skal saa Arbejdsløshedskasserne, hvis Dækning aldrig har været fuldkommen, aldrig nærmest sig til den Overforsikring, der fandtes i alle andre Forsikringsselskaber, under Kniven, hver Gang de paalægger deres Medlemmer ikke ordinært Kontingent som de øvrige Forsikringsselskaber, nej, to til tre Gange saa meget for at bringe deres Kassers Sikkerhed i Orden? Hvorfor skal de under Kniven? Det er en Kendsgerning for det Fag, jeg særlig repræsenterer, at hvis vi skal kunne møde en Krise af et nogenlunde stort Omfang uden at være nødsaget til at paalægge ekstra Kontingent for at kunne gennemføre Udbetaling til vore Medlemmer af blot ordinær Understøttelse, vil en Formue ikke af 150 Kr. pr. Medlem, men af 300 Kr. pr. Medlem være det eneste passende, og de 200 Kr. skal paa ingen Maade kunne forkrække den ærede Ordfører for Venstre eller andre. Man skal blot lade være med at fcrse sig paa de Penge.

Det ærede Medlem sagde, at Standsningen af Udvandringen og de andre Aarsager til Arbejdsløsheden, der er nævnt af den højtærede Socialminister og undertegnede, ikke var noget nyt. Det er rigtigt, men det er Tvivlen om Arbejdsløshedens Beskaffenhed heller ikke. Saa længe jeg har haft med Arbejdsløshedsforsikring at gøre, har man, hver Gang der har været Tale om en Lovgivning derom, spurgt: Er det nu rigtige arbejdsløse, er dette, som det skal være? Jeg behøver ikke at gaa saa langt tilbage i Tiden som til den Harboeske Mappe, der aldrig fik Lov til at komme frem i Dagens Lys. Jeg skal ikke gaa længere tilbage end til Arbejdsgivernes bekendte — jeg tror — fjorten Punkter for nogle Aar siden, hvor de forsøgte at slaa noget op, og hvorom jeg kan forsikre de Herrer — for jeg var Medlem af Udvalget —, at der kom kun den ynkeligste lille Kylling